

EL MICALET GALÀCTIC

Contes d'Andersen

Hans Christian Andersen

Adaptació: J. Franco. Il·lustracions: V. Gubianas

Per l'any de la picor, en un país remot, hi havia un príncep a qui havia arribat l'hora de la veritat: s'havia de casar amb una princesa, perquè un regne sense hereu és com un jardí sense flors. El rei i la reina li deien que s'espavilara, però el príncep, que vivia com un rei en el palau dels seus pares, no tenia gens de pressa i no trobava cap princesa fadrina que li fera el pes. Com que el temps passava i el príncep no es llevava la pasta dels dits, el rei i la reina l'enviaren a voltar món i li van dir que no tornara sense una princesa com Déu mana.

De manera que el príncep, més o menys d'incògnit, va recórrer tots els regnes dels vol-

tants, buscant una princesa de veritat; però les que no tenien la pell aspra com la d'una taronja, tenien veu de grill i les que no eren més bastes que un rastell o més lletges que un pecat, tenien un geni de mil dimonis... El cas és que el príncep va tornar al palau dels pares al cap d'uns mesos, sense haver-se compromès amb una princesa, perquè no en trobava cap del seu gust.

Però una nit d'hivern, quan tota la família reial descansava a la vora del foc, van sentir que trucaven a la porta del palau. Tots s'estranyaren de rebre una visita aquella nit perquè, al carrer, queia una aigua de Maria santíssima i, ara i adés, un llampec terrible esgarrava el cel i, segons després, les parets del castell tremolaven per la força dels trons; però com que la vida al palau era molt avorrida i aquells colps a la por-

ta representaven una novetat, el príncep va córrer a obrir, no fóra cas que els visitants se n'anaren.

Quan el príncep va obrir la porta, va veure davant seu la donzella més preciosa que havia vist mai, i això que la pobra xica anava mullada de cap a peus, no duia corona ni ceptre, portava les sabates en la mà i tenia els peus i les vores del vestit bruts de fang.

—Sóc una princesa que viatja d'incògnit—va dir la donzella, amb una veu alegre com la d'una campana— i necessite que em deixeu passar la nit al vostre palau, perquè ens ha sorprés la tempesta.

Al príncep li va caure l'ànima als peus perquè, encara que la jove semblava distingida i molt ben educada, no tenia precisament aspecte de princesa; però la reina, que era una dona amb experiència, va decidir posar-la a

prova, per comprovar si era una princesa de veritat o una impostora.

Mentre la princesa remullada i el seu seguici es rentaven, s'eixugaven i es canviaven de roba, abans de sopar, la reina va pujar a l'habitació dels convidats especials i va ordenar a les criades que prepararen un llit de la manera següent: havien de posar un pésol sec sobre el somier i cobrir-lo amb dotze matalassos de la millor llana; després, hi afegirien tres coixins de plomes d'oca i, sobre aquest llit tan tou, hauria de passar la nit la jove que afirmava que era una princesa d'incògnit.

L'endemà de matí, quan la princesa, ullerosa i pàl·lida però bellíssima, va baixar a desdejunar-se, la reina li va preguntar com havia dormit.

—Molt malament, si he de dir-vos la veritat —es va lamentar la princesa—. Hi havia algu-

na cosa dura al llit, que m'ha fet sentir molt incòmoda; de fet, tinc el cos ple de blaüres... Quins matalassos més incòmodes!

En sentir aquelles queixes, la reina va comprendre de seguida que, en efecte, aquella jove era una princesa autèntica, perquè havia notat el pésol, a pesar que dormia sobre una dotzena de matalassos de la millor llana: només una princesa de sang blava podia tenir una pell tan delicada.

Així, amb el vistiplau del rei i de la reina, el príncep va demanar la mà de la princesa, que li va dir que s'ho havia de pensar, només per fer-se valer una miqueta. I, pocs mesos després, es van casar, disposats a ser feliços i a donar molts hereus als seus regnes. I enviaren el pésol al museu de la ciutat, on encara deu estar guardat...

I el conte, ja s'ha acabat.